

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.214 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LEPOIVRE, die loco advocaat Ph. BURNET verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 6 november 2007 een aanvraag tot vestiging in. Op 12 maart 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in hoedanigheid van echtgeno(o)t(e)/descendent/ascendent/descendent van de echtgeno(o)t(e)/ascendent van de echtgeno(o)t(e):

Afwezigheid van een gezinscel:

Uit het verslag d.d. 09.03.2008 van de politie van Ronse blijkt dat volgens de echtgenote betrokkene zijn echtelijke plichten niet naleeft. De echtgenote verklaart dat hij homo is en dat hij in homo-bars vertoeft in Brussel. Betrokkene kwam slechts 3 nachten per week thuis slapen. Sedert 27.02.2008 wonen ze niet meer onder hetzelfde dak. Hij verblijft vermoedelijk bij zijn zus in Anderlecht. Betrokkene doet niet in het huishouden. De echtgenote beweert geen enkele betrekking meer gehad te hebben hem sedert meer dan een maand. Er zijn nog slechts enkele kledijstukken aanwezig van betrokkene. De echtgenote beweert dat betrokkene haar enkel huwde voor de Belgische verblijfsdocumenten. Er is geen sprake van een gezinscel.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, billijkheid, rechtmatig vertrouwen en voorzorg en van artikel 8 van het E.V.R.M. Hij betoogt dat de verwerende partij in haar beslissing enkel verwijst naar het relatieverslag van de politie van Ronse zonder dit bij te voegen en hierdoor de rechten van verdediging en het beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Verzoeker betoogt dat hij als gevolg van de beslissing geen verblijfsrecht bekomt om in België te kunnen verblijven en hierdoor van zijn echtgenote zal gescheiden worden, dat de verwerende partij dient rekening te houden met zijn recht op gezinsleven en privéleven, dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar een relatieverslag waarin zijn echtgenote werd ondervraagd en waarin zij na een ruzie stelt dat hij homo zou zijn en niets doet in het huishouden, dat hij hieromtrent nooit werd verhoord waardoor hij zijn versie van de feiten niet heeft kunnen geven, dat de gezinscel wordt onderworpen aan wisselvalligheden, dat door te verwijzen naar een enkel relatieverslag de verwerende partij haar verplichting om voorzichtigheid en van behoorlijke motivering schendt, dat er ten minste een tweede onderzoek diende plaats te vinden, dat het inderdaad zo is dat hij na een hevige ruzie op 8 maart 2008 de woning heeft verlaten, dat het koppel nadien een discussie heeft gehad en zijn echtgenote hem heeft toegegeven dat ze dit uit jaloezie aan de politie had verteld, dat de Belgische overheden passief en actief het recht op gezinsleven en privéleven dienen te waarborgen, dat de bestreden beslissing een manifeste inbreuk op zijn gezinsleven inhoudt die door de verwerende partij op geen enkele wijze wordt verantwoord of gemotiveerd, dat bij het weigeren om aan hem het recht tot vestiging toe te kennen men dient na te gaan of een juist evenwicht wordt gerespecteerd tussen zijn belangen en de bescherming van het algemeen belang, dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de regel van de proportionaliteit en dat overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zoals gehanteerd door het EHRM de overheid diende na te gaan of er geen alternatieven voorhanden zijn opdat men niet zou moeten raken aan het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven, meer bepaald hem toe te laten om zich hier in België te vestigen.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat niet was voldaan aan de voorwaarden tot vestiging zoals omschreven door artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, dat het administratief dossier ter inzage ligt op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat het elke werkdag kan worden geraadpleegd, dat artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden is en dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

2.1.3. Verzoeker verwijst in de repliekmemoire naar hetgeen werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze

heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit het verslag d.d. 09.03.2008 van de politie van Ronse blijkt dat volgens de echtgenote betrokkene zijn echtelijke plichten niet naleeft. De echtgenote verklaart dat hij homo is en dat hij in homo-bars vertoeft in Brussel. Betrokkene kwam slechts 3 nachten per week thuis slapen. Sedert 27.02.2008 wonen ze niet meer onder hetzelfde dak. Hij verblijft vermoedelijk bij zijn zus in Anderlecht. Betrokkene doet niet is het huishouden. De echtgenote beweert geen enkele betrekking meer gehad te hebben hem sedert meer dan een maand. Er zijn nog slechts enkele kledijstukken aanwezig van betrokkene. De echtgenote beweert dat betrokkene haar enkel huwde voor de Belgische verblijfsdocumenten. Er is geen sprake van een gezinscel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Om rechten te kunnen putten uit artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, dient de vreemdeling het zich gezamenlijk vestigen aan te tonen. Dit betekent dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Verzoeker betoogt dat de "verwerende partij in haar beslissing enkel (verwijst) naar het relatieve verslag van de politie van Ronse zonder (dit) bij te voegen en (hierdoor) de rechten van verdediging en het beginsel van behoorlijk bestuur (schendt)". De rechten van verdediging zijn niet evenwel van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat tevens na in concreto te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij in dit verband geschonden acht zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

Verzoeker betoogt in essentie dat hij als gevolg van de bestreden beslissing zal gescheiden worden van zijn echtgenote, dat dit een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het E.V.R.M. en hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van

een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Uit het administratief dossier blijkt dat de inspecteur van de wijkdienst van Ronse volgende elementen acteerde in het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging:

- De echtgenote verklaart dat de heer F. zich niet kwijt van zijn echtelijke plichten, dat de heer F. homo is en veel in homobars vertoeft in Brussel en dat hij maar drie nachten per week bij haar was in Ronse
- Sinds 27 februari 2008 wonen zij niet mee onder hetzelfde dak verklaard door de echtgenote en bevestigd door A.C.R.
- Dat F. vermoedelijk bij zijn zus te Anderlecht ging wonen
- De motieven waarom zij niet onder hetzelfde dak wonen: F. doet niets in de woning en de echtgenote beweert al meer dan 1 maand geen betrekkingen te hebben gehad met F.
- Dat enkel wat kledijstukken aanwezig zijn van F.
- De echtgenote beweert dat F. haar enkel huwde om in het bezit te komen van Belgische verblijfsdocumenten.

Verzoeker betoogt "dat hij hieromtrent nooit werd verhoord waardoor hij zijn versie van de feiten niet heeft kunnen geven". Het beginsel van de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Het relatieverslag werd ondertekend door zijn echtgenote. Hij betoogt "dat er ten minste een tweede onderzoek diende plaats te vinden" maar treedt met zijn betoog "dat het inderdaad zo is dat hij na een hevige ruzie op 8 maart 2008 de woning heeft verlaten" de feitelijke gegevens bij waarop het motief in de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker maakt met zijn betoog "dat het koppel nadien een discussie heeft gehad en zijn echtgenote hem heeft toegegeven dat ze dit uit jaloezie aan de politie had verteld" en "dat de gezinscel wordt onderworpen aan wisselvalligheden" niet aannemelijk dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. Derhalve diende de verwerende partij geen motief aan artikel 8 van het E.V.R.M. te wijden. Verzoeker toont bovendien niet in concreto aan op welke wijze het in artikel 8 van het E.V.R.M. vervatte recht op privéleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.